

Vinkännaren

Magnus Uggla

Redan som fattig kille ville jag bli rik,
slippa stå bland puben på en stor fabrik,
enda sedan genomgått ett på musikens scen,
har målet varit komma in i societeten.
Fast jag har en blå Ferrari i garage,
vid min strandvägs lägenhet på tre etage,
vars väggar är belamrade med Liljefors och Zorn,
så ses jag ändå bara som ett nyrikt fån.
Dekanterar jag Chateuneuff de part,
en sekt för en tusenlapp,
och med kännarmin,
beordrar ett annat vin.
Låter kyparen snabbt hämta in en ny,
sprittande ung Grand cry,
lika resolut,
kräver att den byts ut.
Helst då mot en äldre sort,
inte fult lika torrt,
som Monte Ronchild femtiofem arrmas,
allt annat är bara kass.
Då - fattar dom att jag har klass.
Så nu vill alla bjud hem mig på kalas,
ja, hela näringslivet tävlar om min grace,
alltifrån Jan-Hugo ner till Ulf i "Ace of bace",
och vill jag söka hänga med i deras dyra race.
Dekanterar jag en Monte Cadé,
en, mmmmmmm, åttiotre,
ah, en löddrig häst,
ja, då häpnar varenda gäst.
Under magiska trollformler plockar fram,
en Mosel med mycket damm,
ur mitt vinförråd,
ja, då hörs en förtjust applåd.
Men det som sätter mej på tron,
och ger en ovation,
är när jag spottar, tvi, en för söt Al Saas,
framför näsan på vår parnass.
Då - fattar dom att jag har klass.
Om någon klagar på min bakgrund, mitt Tylösandska sätt,
och ser mej som ett jon med brist på etikett.
Dekanterar jag en Chattue Mague,
som jag smuttar försiktigt på,
och gurglar runt en stund,
tills att fradgan står högt i mun.
För att sen öppna detta sensiva gap,
och lägga en fransk brygdrat,
hahahahahahahaha, inte varje dag det uppstår sånt välbehag,
från ett vin så helt komplett att man vill gråta,
gråta en skvätt.
För här finns välkända dofter som tjärat dass,
petroleum, svett och glass,
och en kille som är allra högsta klass.